

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. VI. Ostenditur tertiò, ideo tibi, statum quem habes, selegisse Deum,
quia is tibi saluti consequendae erat aptior.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

Ostenditur tandem ideo tibi statum quem habes selegisse Deum,
quia tibi saluti consequenda futurus erat aptior.

In nullo
 statu erit
 perfectior,
 quā in tuo
 quē Deus
 tibi assigna-
 uerit.

Eum enim
 tibi statum
 selegit
 Deus, in
 quo te sci-
 uit futurū
 optimum,
 sibi que
 magis ho-
 norificum.

Verum ut scrupulum omnem turbationemque animo euel-
 lam, non tantum dico quod de alio quem tibi fingis statu,
 iudicare non possis, meliorem tibi futurus sit an deterior: illud
 secundo assero, ut plene acquiescas, alium statum non suppete-
 re, in quo perfectius vitam acturus sis, quam hunc, ob quem gau-
 dere cum deberes, ingemiscis. Posses quidem in alio esse perfe-
 ctior, verum posses & in tuo: in illo autem licet posses, nego
 tamen meliorem futurum te. Hoc si recte demonstrare potue-
 ro, exortata est causa Dei. Id verò, menti Diuinarum rerum su-
 perioribus Tractatibus explicaturum cognitione imbutæ per-
 suadere non erit admodum difficile.

Hoc enim imprimis certum est, Deum vniuersi auctorem
 non minori studio accurare singula, quam omnia. Illud æque
 certum, non casu me in lucem hanc productum, sed summā in-
 dustriā attendisse eximium Artificem, quo situ, quo loco, quo
 tempore, quā conditione, quo statu me in hac vniuersitatis ta-
 bula exponeret, non tantum gloriæ suæ, sed & salutis meæ ra-
 tionibus accuratè expensis. Quid enim? nec folium vento ab-
 ripitur, nec capillus in terram decedit, ut Christus ipse testatur,
 cuius exactam rationem non habeat Deus; adeo ut ne folij qui-
 dem casus casu incidat, sed destinato Dei sic statuentis arbitrio:
 & quisquasi mihi persuaserit, eum accuratissimam rationem
 non habuisse præstantissimæ creaturæ ratione nobilissimâ præ-
 dita, quamque ita adamarit, ut ad cælestis gloriæ hæreditatem
 erexerit, Diuinitatis iam capacem, postquam Diuino Sanguini
 est inserta. Quod si itaque statui meo procurando maximam
 gesserit curam optimus sapientissimusque Deus, dubitare non
 possum quin eum selegit, quem suæ gloriæ meisque rationibus
 maximè conducere iudicabat. Potuit enim id agere si voluit;
 voluisse autem non est dubium, eum, qui vult quod est opti-
 mum. Hinc illud certò tecum statue, quòd licet in alio statu,
 faci-

faciliores forſitan commodioresque ſint ad virtutem ſalutemque viæ, eas tamen tibi commodiores facilioresque minimè futuras, ob ea quæ tu quidem neſcis, Deo autem liquidò ſunt perſpecta.

*Exponitur
quomodo
id ſciuerit
& ſelegit
Deus.*

38. Auditores, hæc vna cogitatio, cogitationem mihi omnem adimit; nec habeo quod dicam, niſi Dauidicum illud, *Mirabilis facta eſt ſcientia tua ex me*, id eſt, ex me ſolo ſtatùſque mei conſideratione, admirabilis planè exiſtet, ſi paululùm expendatur Deus. An non enim admirationem id omnem ſuperat, ſtatus omnes habere quos potuiſti (potuiſti autem nanciſci infinitos) omnes, inquam, perluiſtaſſe eum Diuinæ Mentis acumine, antequam te, quod es & prout es, condere decerneret, eamque tibi conſtitutionem daret quæ libero tuo arbitrio, ad bene viuendum impendendo, maximè deſeruiret? Deus immortalis quantò hîc ſtudiò opus fuit! & quis huic operi ſuffeciſſet, præter hunc immortalem Deum! Id enim ſtatueri nullo pacto potuit, niſi infinitâ ſuâ conditionalium, quam expoſui, ſcientiâ, omnes quotquot poſſibiles ſunt conditiones caſuſque, qui ſingulis poſſunt obtingere, complexus ſit & penetrarit. hos autem infinitos eſſe liquidò patet. Illud itaque ſciuit quid acturus fuiſſes, ſi mas, ſi fæmina, ſi Rex, ſi plebeius, ſi diues, ſi pauper, ſi bono, ſi hebeti ingenio fuiſſes; ruruſ ſi in Indiâ natus, ſi in Belgio, ſi in Hiſpaniâ, quid quoque loco euenturum fuiſſet tibi; & ne in re infinitâ numquamque exhauriendâ infinitus ſim, particulatim etiam ſciuit quid in quouis cum quâcumque matrimonio, quid in quâuis religione, quouis tempore, quouis loco, quibusuis Præſectis, commilitonibus, & circumſtantiis infinitis variatis, tibi fuiſſet animi, quid virtutis, quid ſpei, quid rei.

39. Omnem illam Scientiam tibi, rectè in hâc mundi ferie collocando, impendit; circumſtantiaſque ex infinitis, eas ſelegit, in quibus perſpexit libero arbitrio aut optimè, aut certè minimè malè fuiſſe uſurum te, vt ſic ſaluti tuæ optimè conſuleret. Et verò eandem proſuſ ſcientiam & induſtriam, in omnium hominum conuenienti ordinatione exhibendâ, applicare debuit magnus artifex, ſolummodò tibi mihiſque vt rectè prouideret. Quo pacto enim de me quidquam poterat decernere, niſi ſimul & de parentibus meis certi quid ſtatueret? de his autem nihil poterat ordinare, niſi totam ab Adamo futuram hominum ſeriem, omneſque rerum circumſtantias in ſuos ordines diſtribuerit.

LI

Itaque

Itaque infinitis, vt dixi, rerum differentiis, hominum, locorum, temporum, dignitatum, geniorumque circumstantiis probè expensis, cum illæ sese offerrent, in quibus dubio procul, libertate te tuâ maloque arbitrij vsu condemnandum vidit quem amabat; illis omnibus circumstantiis quæ statum hunc faciunt, reiectis, eas selegit, quas saluti acquirendæ, tibi maximè profuturas liquidò cognoscebat. 40.

*Damnâdis
verò credi-
bile est eum
statum pro-
uidisse, in
quo minus
haberent
damnatio-
nis.*

Quid verò de damnandis statuit, inquires? Dicam, quod Misericordiam Dei sedulò expendenti, & in damnatis quoque admiranti mihi in mentem venit. Certissimum id verò est, fideique articulus, neminem à misericorde Deo ad æterna destinari creandum supplicia, vt impiè de tam immensâ Bonitate garrunt Sectarij. *Perditio tua Israël, tantummodo in me auxilium tuum.* Verùm ita piè cenfeo, Deum cum in tertiò Scientiæ suæ quam de rebus conditionalibus habet volumine, perspexit hominem hunc quem creare decernit non tamen damnare, libero nihilominus arbitrio ita vsurum, vt nec in Religionis statu, nec in sæculari, nec in dignitate constitutus, nec ad paupertatem deiectus, nec ægro nec valenti corpore, nec mas nec fæmina, salutis æternæ consequendæ rationem habiturus sit: tunc inquam planè mihi persuadeo, tantam esse Diuinam pietatem & Misericordiam, vt ex omnibus iis statibus, in quibus cognoscit hominem pro suâ libertate & malitiâ damnandum, eum adhuc eligat, in quo, secundum communem Gratiarum cursum, scit minimè saltem malè, libertate suâ abufurum hominem, minoremque propterea sibi damnationem pariturum: aut certè eum deligit, in quo grauissima etiam scelera permittere, ingentem aliquam Deo sit gloriam allaturum; pro vt de Tyrannorum immanitate philosophati sumus, quorum sæuitia, tantam Martyrum multitudinem Deo, gloriamque cumulauit. 41.

Osce 13.

Tract. 6.

*Itaq; Pro-
uidentiã
Diuine in
tuo statu
acquiesce.*

Pluribus id probare nunc supersedeo; quamquam mihi certum sit, quod sicut teste Apostolo *Dei voluntas est Sanctificatio vestra*, ita voluntas eius sit minimè offendi velle, & in damnatis minimum velle reperire quod castiget. Illud modò vrgeo, eam esse Dei mentem ô Homo, te illo in statu constituere, qui maximè saluti tuæ conducturus est; aut si tu salutis curam habere non vis, saltem minimè obfuturus. Adde, quòd is sit status tuus, in quo sanctiorem te, quàm in quouis alio futurum; omnibus ritè inspectis, 42.

1. Thess.

4.

vide

Tract. 19.

num. 35.

& 36.

inspectis, prospexit Deus. Quod si ita est, si tantus in me collocando impensus labor, tantum adhibitum est studium, tot tamque graui impensa consilia & expensa; quid ego de rebus meis statuere, quid conqueri possum homo minimæ mentis, cæcus & rerum omnium ignarum caput? quin igitur tanto Numini acquiesco: cur tantæ sapientiæ fatuitatem meam temerarius & impudens non subiicio?

43. Hanc sanè disponentis cuncta Dei sapientiam ob oculos habere identidem, si tuo statu contentus viuere desideras. Teque cum consideras quid modò sis, illud cum Psalmista admirandus exclama. *Domine probasti me, id est scrutatus es me meaque omnia, & cognouisti me. Tu cognouisti sessionem meam & resurrectionem meam, intellexisti cogitationes meas à longè, semitam meam & funiculum meum inuestigasti, & omnes vias meas præuidisti.* Sic est Dauid. quid verò tu ad hæc? Mirari, inquit, possum, eloqui non possum, *non est sermo in linguâ meâ.* Nam verè *Tu cognouisti omnia*: omnibusque cognitis & expensis, tandem *Formasti me.* per te sum id quod sum. quid dicam? sane hoc vnicum, *Mirabilis facta est scientia tua ex me, & non potero ad eam.*

Eam semper habe præ oculis, ut tuo lectus sis.

44. Nonne mirabile id est & stupendum, tantâ cognitionum congerie, tantâ scientiâ, tanto studio opus quòd fuerit, vt Dauid formaretur pastor futurus & ex pastore Rex? Et hoc nonne æquè stupendum est, eadem omnia quæ Dauidi studia tibi quoque impendisse Deum, antequam te in hanc lucem euocauit; antequam decerneret an in matrimonio collocandus, an huic cõiungendus vir vxori, aut si vxor, viro; an huic vel illi admouendus operi aut dignitati? Tanto opere, vt sic dicam, Deo stetit plebeium designare te, te propolam, te militem, Religiosum te, te marem, faminam te, te denique vile mendicabulum, te verò Regem? Quid, quòd decreto hoc de te formato tandem de parentibus tibi assignandis, de loco vbi nascereris, de amicis qui subsidio essent, de omnibus denique circumstantiis sigillatim cogitarit, per quas, in eum quem mente designarat statum, infallibili euentu deuolueris: Certè hæc cum considero, obmutesco; *Nec est sermo in linguâ meâ,* nimis enim *profundæ cogitationes tuæ* ô Deus, & nimis etiam *Mirabilis facta est scientia tua ex me.*

Admirare studium Dei in seligendo tibi tuo statu adhibitu.

45. Hoc solum possum dicere cum Augustino, *Constanter, ô homo, te Deo crede, eique te totum committe quantum potes. Acquiesce tandem*

Et Diuinã tandem Providentiã gratias age.

tandem aliquando tam sancto Dei consilio, nam verè *Resum*
indiciū eius & cogitationes hominum timide, & incerte omne pro- Sap. 9.
videntię nostrę. Interim gratias tibi maximas & immortales Æ-
 terna Mens, eum me quòd condideris qui sum, hòc locò, hòc
 tempore, hòc statu esse me quòd decreueris: aliud esse nolo, sed
 alius; hoc est melior & non melius. Quid formaueris, id qui-
 dem tu probè scis: hoc scio ego, *quia equitas iudicia tua, & mea* Psal. 118.
 salus. Tuum est, quam quisque personam in hác mundi scenâ
 exhibere debeat, seligere; nostrum agere, selegisti iam tu, & qui-
 dem ratione optimâ; meâ nunc sunt partes, eam quàm optimè
 perfectissimeque exequi. Talem me habebis posthac, qualem me
 condidisti, & qualem me conditum esse voluisti. An tibi sufficit
 id quod sum Maiestas infinita? sufficit tibi misellus homuncio,
 rerræque vilissimum pondus Immense Deus, Prouidentia æter-
 na, Sapientia inexhausta? O me felicem, felicitatem tantam si
 intelligo! ô me fortunatum si me quid sim, & à quo id sim, rectè
 percipio! Sic age tandem, & quiesces. *Sufficis tu Deo, vt rectè* D. Cyp.
 Cyprianus, verùm vt tranquillo semper sis animo *sufficiat tibi* de Alcei.
tandem Deus. Et homo cuius Deus est, quid amplius querit? Domini.

TRACTA-